

Rom 11, 15

15: For om deres forkastelse er til forlikelse for verden, hva vil da deres antakelse være, om ikke liv av døde?

Bare sterkere uttrykt sier apostelen her det samme som i v. 12. Her kaller han Israels fall "deres forkastelse". Men i v. 2 har han forklart at "Gud har ikke forkastet sitt folk", dvs. ikke forkastet hele folket, og heller ikke for alltid. Og om den forkastelsen som likevel skjer, sier han at den førte "til forlikelse for verden" (sv: världens forsoning). Dvs. at gjennom Israels fall fikk hedningene i verden del i evangeliet. Og dermed fikk de "forlikelsen", forsoningen med Gud, rettferdiggjørelsen ved troen på Kristus, og en salig forening med det sanne Israel (Ef 2: 11-22). Hedningene i verden fikk oppleve denne nåden nettopp ved at det gamle paktsfolket ble forkastet på grunn av sin vantro. Men den egentlige årsaken til at hedningene fikk høre evangeliet, og dermed fikk motta forlikelsen, var selvsagt at Kristus hadde forlikt dem begge med Gud i ett legeme ved korset, og ved det drepte fiendskapet (Ef 2: 16). Fra da av skulle det ikke mer, som tidligere, eksistere noe skille mellom folkene. Da skulle de "gå ut i all verden og forkynne evangeliet for hele skapningen". Men det som skjedde var at jødene ble "forkastet" på grunn av sin vantro, og ble forlatt av Gud for en tid. Og den dyre gaven som de forkastet, ble gitt til hedningene.

Men når Israels forkastelse førte til en så stor velsignelse for verden, sier Paulus, hva vil da deres antakelse være, om ikke liv av døde? Det vil si: hvordan skal ikke da deres antakelse i Kristi rike (dette at de på ny blir podet inn i treet) tjene til at mange også i verden for øvrig får et nytt liv, som om de (åndelig talt) stod opp fra de døde. Når jødene samlet som folk i anger og tro vender seg til Kristus, skal ikke da et sterkere åndelig liv også gjennomstrømme hele Guds rike på jord - gjennomstrømme alle de halvdøde kristne forsamlingene? Mange mennesker vil se det veldige underet som da skjer med jødene som har levd i vantro i så lang en tid. Vil ikke da verden rundt dem, som ser dette, vekkes til nytt liv, bli så overrasket, så oppmuntret og brennende i ånden som om de skulle ha stått opp fra de døde? Jo, noe slikt vil ganske sikkert skje når jødene på nytt blir innpodet.

Og dette at Israel på nytt blir innpodet, det har vi grunn til å vente på. For Gud er trofast og tenker på sin pakt med deres trofaste fedre. Riktignok er de nå, akkurat som den fortapte sønn, dratt bort til et fremmed land, og har sløst bort arven sin. Men den evige Faderen kjenner dem ennå som sitt eget paktsfolk, og vil ennå en gang i sin nåde ta imot dem, når de vender angrende tilbake. "For Guds nådegaver og kall kan ikke tas "tilbake"" (v. 29). Dette taler så Paulus videre om: